

Nedeľa 16. týždňa v Cezročnom období (cyklus B)

Rozjímanie na nedeľu 16.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus B). Navrhované témy
sú: rozlišovať dôležité od
naliehavého; rozpoznávať
potreby druhých; uspokojovať
túžbu po šťastí.

21.07.2024

APOŠTOLI SA PRÁVE VRÁTILI zo
svojej misie. Po dvoch prechádzali
susednými dedinami a kázali

obrátenie, vyhánali démonov a liečili choroby. Sú ohromení tým, čo počas týchto dní zažili. Preto cítili potrebu podeliť sa s Ježišom „o všetko, čo robili a učili“ (Mk 6, 30). A Pán im po pozornom vypočutí hovorí: „Podťe vy sami do ústrania na pusté miesto a trochu si odpočinite“ (Mk 6, 31). Hoci Kristus určite vníma vzrušenie a radosť učeníkov, znepokojuje ho ich únava. „A prečo to robí? Pretože ich chce varovať pred nebezpečenstvom, ktoré vždy číha aj na nás: nebezpečenstvom nechať sa strhnúť šialenstvom konania, upadnúť do pasce aktivizmu, v ktorom sú najdôležitejšie výsledky, ktoré dosiahneme, a cítiť sa ako absolútni protagonisti“[1].

Život apoštola je aj dnes plný intenzity. Niekedy si možno želáme, aby naše dni boli dlhšie ako dvadsaťštyri hodín, pretože často máme pocit, že nedosiahneme všetko, čo sme si predsavzali. Čas

strávený s rodinou, prácou, priateľmi a spoločenskými záväzkami zaberá dôležitú časť našich povinností.

Ježišovo pozvanie k odpočinku a k stiahnutiu sa do ústrania tak môžeme vnímať ako niečo, čo by sme *radi urobili*, ale v skutočnosti to *nedokážeme*, pretože náš program je príliš nabitý. Vieme, že sa potrebujeme zastaviť, prekročiť krátkodobý rámec, ale myslíme si, že je to riziko, pretože by to znamenalo zanedbanie našich povinností.

V tomto zmysle nás svätý Josemaría povzbudzoval, aby sme rozlišovali to, čo je dôležité, od toho, čo je *naliehavé*^[2]. Niekedy venujeme značnú časť svojho času a energie tomu, čo je *naliehavé*: chceme všetko urobiť čo najskôr a čo najlepšie. Možno je tento postoj pri niektorých záležitostiach nevyhnutný, ale často si uvedomujeme, že táto *naliehavosť* by sa dala naprogramovať iným spôsobom. V každom prípade, či už

sa nám podarí prejsť životom s väčším alebo menším odstupom, vieme, že *dôležité* je to, čo dáva zmysel každodenným činnostiam, a vedomie, že Boh Otec na nás hľadá s láskavosťou a dobrotivosťou. Chvíle odpočinku, ako keď Pán pozýva apoštolov k odpočinku, nám umožňujú znovu objaviť túto skutočnosť. Vedieť *ísť do ústrania* nám pomáha spojiť sa s tým, čo je najdôležitejšie: posilniť našu blízkosť s Kristom a uvedomiť si, že nás sprevádza vo všetkom, čo robíme. Učeníci sú schopní robiť zázraky nie vďaka svojim vlastným schopnostiam, ale preto, že túto moc dostali od Ježiša. Preto to najdôležitejšie, čo môžu robiť, je starať sa o svoj vzťah s ním. „Musíš byť *Božím mužom*, mužom vnútorného života, mužom modlitby a obety. — Tvoj apoštolát musí byť prekypovaním tvojho *vnútorného života*“[3].

PRÍTOMNOSŤ JEŽIŠA a apoštolov nezostala bez povšimnutia. Hoci odišli „lodou na pusté miesto do samoty“ (Mk 6, 32), mnohí obyvatelia okolitých miest ich spoznali a prišli k nim. Keď Kristus vystúpil z lode, „videl veľký zástup, zľutoval sa nad nimi, lebo boli ako ovce bez pastiera. A začal ich učiť mnohým veciam“ (Mk 6, 34). „Ježiš nikomu neodoprie útechu,“ komentuje svätý Josemaría, „ktorá lieči, potešuje, osvecuje. — Na to by sme ty a ja nemali nikdy zabúdať, aj keď nás ťaží práca alebo protivenstvá“[4].

Aktivizmus sťažuje rozpoznávanie potrieb druhých: to, čo si človek myslí, že musí urobiť, sa stáva prioritou. A hoci tieto úlohy môžu byť samy osebe dobré, niekedy nám bránia venovať pozornosť tomu, čo iní ľudia naozaj chcú. Napríklad rodič môže venovať práci viac času,

ako sa očakáva, aby deti mali pohodlný život. Možno však v skutočnosti nepotrebujú ani tak viac finančných možností: jednoducho chcú, aby rodičia trávili viac času doma a tešili sa z ich spoločnosti.

Keď Ježiš strávil nejaký čas odpočinkom so svojimi učeníkmi na lodi, ukázal pozorný pohľad na skutočné starosti týchto ľudí. „Len srdce, ktoré sa nenechá uchvátiť náhlením, je schopné byť dojaté, to znamená, že sa nenechá unášať sebou samým a vecami, ktoré musí urobiť, a je schopné uvedomovať si druhých, ich rany, ich potreby. Súcit sa rodí z kontemplácie. Ak sa naučíme skutočne odpočívať, staneme sa schopnými skutočného súcitu; ak budeme pestovať kontemplatívny pohľad, budeme vykonávať svoje činnosti bez dravého postoja tých, ktorí chcú všetko vlastniť a pohlcovať; ak budeme udržiavať kontakt s Pánom a

nebudeme anestetizovať najhlbšiu časť svojej bytosti, veci, ktoré musíme robiť, nebudú mať moc vyraziť nám dych a pohltiť nás“[5].

KRISTUS ROZPOZNAL ich hlad po plnosti. Neskôr uspokojil aj ich fyzický hlad rozmnožením chlebov a rýb, ale najprv chcel nasýtiť duše prítomných. „To znamená, že Boh chce pre nás život, chce nás priviesť na dobré pastviny, kde sa môžeme nasýtiť a odpočinúť si; nechce, aby sme zahynuli a zomreli, ale aby sme dosiahli cieľ našej cesty, ktorým je plnosť života. Je to to, čo si želá každý otec a každá matka pre svoje vlastné deti: dobro, šťastie, naplnenie“[6].

Mnohí ľudia okolo nás čakajú, že sa im Ježiš dá spoznať. Vyjadria to takým či onakým spôsobom, zvyčajne ako smäd po šťastí, ktorý – z

vlastnej skúsenosti – vieme, že môže uhasiť len náš Pán. Preto svätý Josemaría definoval kresťanský apoštolát ako „veľkú katechézu. V rámci nej sa osobným stykom, verným a skutočným priateľstvom prebúdza u ostatných ľudí hlad po Bohu a pomáhajú sa im odhaľovať nové obzory. To všetko sa uskutočňuje s prirodzenosťou, s prostotou, ako som už spomínal, príkladom dobre prežívanej viery, láskavým slovom, ktoré je však naplnené mocou Božej pravdy“[7].

Jedným z najlepších pokrmov, o ktoré sa môžeme podeliť s druhými, je odovzdávať radosť zo života v blízkosti Pána. Nič nemá väčšiu moc ako vlastné svedectvo. „Musíme sa správať tak, aby druhí pri pohľade na nás mohli povedať: to je kresťan, lebo v ňom niet nenávisti, lebo má pochopenie, lebo nie je fanatik, lebo vie ovládať svoje pudy, lebo je obetavý, lebo dokazuje, že je

človekom pokoja, lebo miluje“[8].
Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby
nám pomohla mať pohľad ako jej
Syn, vždy pozorný, aby sme
uspokojili hlad po Bohu ľudí okolo
nás.

[1] František, *Anjel Pána*, 18-VII-2021.

[2] Porov. Salvador Bernal, *Mons.
Josemaría Escrivá de Balaguer.
Apuntes sobre la vida del fundador del
Opus Dei*, Rialp, Madrid, s. 208.

[3] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 961.

[4] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 254.

[5] František, *Anjel Pána*, 18-VII-2021.

[6] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 22-
VII-2012.

[7] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*,
bod 149.

[8] *Ibid.*, bod 122.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/nedela-16-
tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-b/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/nedela-16-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-b/)
(08.08.2025)